

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Central (jud.: R. Pulbere)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: L. Bulgac, Gr. Dașchevici, S. Gîrbu)

ÎNCHEIERE

17 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Galina Stratulat
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Rotaru - Inter”, reprezentată de avocatul Valentin Roșca,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Rotaru - Inter” împotriva Biroului Vamal Centru și Serviciului Vamal al Republicii Moldova, cu privire la contestarea actului administrativ și restituirea sumelor achitate excesiv,

împotriva deciziei din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul formulat de Societatea cu Răspundere Limitată „Rotaru - Inter” și s-a menținut hotărârea din 30 ianuarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central,

c o n s t a ț ă :

La 3 martie 2017, Societatea cu Răspundere Limitată „Rotaru - Inter”, reprezentată de avocatul Balan Petru, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Centru, cu privire la contestarea actelor administrative și restituirea sumelor achitate excesiv.

Circumstanțele de fapt, prezentate de societatea reclamantă, pot fi rezumate după cum urmează.

„Rotaru - Inter” S.R.L. a înregistrat două declarații vamale la Biroul Vamal Chișinău, după caz, declarația vamală nr. I 730 din 26 decembrie 2016 pentru vămuirea lotului de marfa compus din articole neșesute din elemente sintetice, peliculă din polimeri și obiecte din uz casnic. Iar, al doilea caz se referă la declarația vamală nr. I 899 din 26 decembrie 2016 pentru lotul de marfa compus din oglinzi din sticlă înrămate și mobilier din metal. La depunerea declarațiilor menționate, reclamantul a declarat valoarea în vamă conform metodei nr. 1 de determinare a acesteia, însă pârâtul nu a acceptat-o și a aplicat metoda nr. 6 de rezervă, emițând actul de inspecție din 26 decembrie 2016, prin care a solicitat acte suplimentare.

Prin urmare, potrivit declarației vamale nr. I 730 din 26 decembrie 2016, valoarea în vamă a mărfurilor declarate a constituit suma de 634 140,89 lei. Ulterior, la solicitarea pârâtului, au fost prezentate: scrisoarea de transport internațional seria MD nr. 0246078, factura nr. IUIU2016022 – 08RT din 22 octombrie 2016, contractul nr. 201602-01 din 1 februarie 2016 și extrasul bancar din 6 septembrie 2016. Totuși organul vamal a majorat suma enunțată mai sus la 1 086 153, 71 lei, ceea ce reprezintă mai mult cu 452 012, 82 lei.

În același context, conform declarației vamale nr. I 899 din 26 decembrie 2016, valoarea în vamă a mărfurilor declarate a fost de 404 756,48 lei, calculată în baza metodei nr. 1. Așadar, la indicația organului vamal, au fost aduse suplimentar: scrisoarea de transport internațional seria MD nr. 0246081, invoice nr. 16sk1002 din 27 octombrie 2016, contractul nr. 20151101 din 1 august 2015, ordinul de plată nr. 70 din 13 octombrie 2016 și ordinul de plată nr. 76 din 28 noiembrie 2016. Cu toate acestea, pârâtul a aplicat metoda a 6-a „metoda de rezervă” și a mărit plata cu 101 518, 16 lei, iar în total 933 615, 33 lei.

În acest sens, la 5 ianuarie 2017, societatea reclamantă a contestat cu cerere prealabilă actul de inspecție din 26 decembrie 2016, fiind recepționată de autoritatea pârâtă la 9 ianuarie 2017. Biroul Vamal Chișinău nu a soluționat contestația în termenul legal, și anume, până la 8 februarie 2017. Astfel, acțiunea a fost depusă în interiorul articolul 17 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 793 – XIV din 10 februarie 2000 contenciosului administrativ.

„Rotaru - Inter” S.R.L. a pretins că acțiunile organului vamal sunt ilegale.

În argumentarea celor menționate mai sus, reclamantul a susținut că pârâtul a aplicat abuziv prevederile din punctul 27 din Regulamentul privind modul de declararea a valorii în vamă, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 974 din 15 august 2016. Or acesta a cerut niște acte care nu există, respectiv nu puteau fi prezentate. Mai mult, afirmația pârâtului din actul de inspecție cu privire la faptul că datele oferite de declarant sunt contradictorii nu a fost probată. În esență, deși un alt agent economic a importat marfă identică la un alt preț, totuși această circumstanță nu poate servi pentru invalidarea declarației vamale. La fel, s-a învederat că pârâtul e obligat să demonstreze temeiurile de majorare a taxelor, întrucât a fost obligat să achite suplimentar 280 179 lei.

Totodată, societatea reclamantă a notat că a achitat lotul de marfă vămuită prin intermediul transferului bancar internațional, ceea ce dovedește prețul efectiv plătit pentru bunuri. Drept urmare, s-a precizat că toate documentele prezentate sunt veridice, iar pârâtul nu le-a acceptat într-un mod neîntemeiat și abuziv.

„Rotaru - Inter” S.R.L. a solicitat anularea actului de inspecție din 26 decembrie 2016, emis de Biroul Vamal Chișinău și obligarea pârâtului de restituire a sumei achitate în plus pentru drepturile de import – export în cuantum de 280 179 lei (f. d. 10).

La 6 aprilie 2017, instanța de judecată a admis demersul de introduce în calitate de pârât pe Serviciul Vamal al Republicii Moldova (f. d. 47 – 49).

În cadrul judecării cauzei, pârâtul Serviciul Vamal al Republicii Moldova a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a cerut respingerea acțiunii ca depusă cu încălcarea termenului de prescripție (f. d. 56 – 57).

Biroul Vamal Centru, prin referință, a cerut respingerea acțiunii ca fiind tardivă și neîntemeiată (f. d. 70 – 74).

Prin hotărârea din 30 ianuarie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Central, acțiunea formulată de „Rotaru - Inter” S.R.L. a fost respinsă ca neîntemeiată (f. d. 137, 141 – 145).

Împotriva acestui act judecătoresc, „Rotaru - Inter” S.R.L. a declarat apel în termenul legal (f. d. 163 - 164). În apărare, Biroul Vamal Centru a formulat o referință, solicitând respingerea cererii de apel (f. d. 167 – 170).

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 31 mai 2018, a respins apelul formulat de Societatea cu Răspundere Limitată „Rotaru - Inter” și a menținut hotărârea din 30 ianuarie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Central (f. d. 178 – 187).

Referitor la procesul de luare a acestei soluții, instanța de apel a constatat situația de fapt prezentată de reclamant în cererea de chemare în judecată și stabilită de prima instanță.

În drept, instanța de apel a considerat relevante articolele 1 alin. (23), 173, 178 alin. (1) lit. a), c), d), 179 alin. (1), (2), (3) și (4) din Codul vamal; punctele 4, 14 din Regulamentul privind modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor introduse pe teritoriul Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 600 din 14 mai 2002 și articolele 2 alin. (1), 8 alin. (1) – (3), 10 alin. (2), 17 alin. (1), 23 alin. (2) din Legea nr. 1380 din 20 noiembrie 1997 cu privire la tariful vamal. Totodată, s-a aplicat Acordul de la Marrakech privind constituirea Organizației Mondiale de Comerț.

Reieșind din raționamentele evocate, Colegiul de control judiciar a stabilit că „Rotaru - Inter” S.R.L. nu a prezentat toate documentele justificative, care ar putea confirma date reale și veridice despre valoarea în vamă a mărfii. Astfel, agentul vamal a fost în imposibilitate de a aplica metoda 1 pentru determinarea costului bunurilor importate (f. d. 185). De asemenea, pentru a putea aplica consecutiv metodele de determinare a valorii în vamă, organul vamal a acordat posibilitatea agentului economic de a prezenta acte pentru folosirea consecutivă a metodelor de determinare a valorii în vamă, însă de apelantul nu a furnizat cele necesare, iar mărfurile au fost plasate în liberă circulație. Or „Rotaru - Inter” S.R.L. a refuzat la dreptul lui de a solicita amânarea determinării definitive a valorii în vamă și a optat pentru declararea valorii în vamă a mărfurilor prin aplicarea metodelor alternative.

Mai mult, instanța de apel a respins argumentul apelantului cu privire la faptul că toate tranzacțiile sunt reflectate în facturi (invoice), întrucât organul vamal antrenat în vămuirea mărfurilor poate dispune de informații pe care nu le are declarantul, inclusiv despre prețurile de referință la mărfurile din circuitul comerțului extern, precum și de date privind mărfurile identice sau similare, a căroră perfectare vamală a efectuat-o anterior. La fel, la momentul perfectării declarației vamale, inspectorul vamal consultă site-urile oficiale ale agenților economici a țării din care sunt procurate mărfurile, cu analiza prețurilor oferite. Așadar, solicitarea actelor suplimentare este necesară pentru a stabili transparența tranzacțiilor economice import/export. Contrar celor menționate, apelantul nu s-a conformat cerințelor organului vamal.

În concluzie, instanța de apel a subliniat că informațiile din declarațiile vamale din litigiu sunt contradictorii și există discrepanță între prețul declarat și valoarea mărfurilor identice anterior importate pentru confirmarea valorii declarate.

La 17 august 2018, „Rotaru - Inter” S.R.L., reprezentată de avocatul Valentin Roșca, a declarat recurs împotriva deciziei din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii din 30 ianuarie 2018 a primei instanței, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, societatea recurentă a afirmat că instanțele judecătorești nu au ținut cont de faptul că intimatul a aplicat în mod abuziv prevederile legale în ceea ce ține de modul de declarare a valorii în vamă a mărfii. Or organul vamal a cerut acte care nu există și nu pot fi prezentate într-un mod efectiv. Așadar, potrivit punctul 51 din Regulamentul privind modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor, stabilirea valorii în vamă se efectuează cu o flexibilitate rezonabilă. Deci, în opinia recurentului, acesta a depus o diligență maximă pentru conformarea cu cerințele înaintate de intimat.

În aceeași ordine de idei, „Rotaru - Inter” S.R.L. a pretins că organul vamal nu a demonstrat că actele livrate de el nu erau suficiente și nu a oferit documente sau informații statistice, care ar permite majorarea taxelor în vamă. Mai mult, achitarea lotului de marfă vămuită prin intermediul transferului bancar internațional probează prețul efectiv plătit pentru bunuri.

La 11 septembrie 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs Biroului Vamal Centru, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (f. d. 201).

Intimatul nu a depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de „Rotaru - Inter” S.R.L. este inadmisibilă, pentru motivele ce se succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea *Lebedinski vs Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32, *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, parag. 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului sus - citat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, Marc Brauer vs Germania, 1 septembrie 2016, parag. 34; Miessen vs Belgia, 16 octombrie 2016, parag. 64; Samardžić vs Croația, 20 iulie 2017, parag. 28; Zubac vs Croația (Marea Cameră), 5 aprilie 2018, parag. 82).

La început, judecătorul raportor a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în corespundere cu articolul 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așadar, în conformitate cu articolul 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată a verificat dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Mandatul seria MA nr. 0804633 din 5 ianuarie 2018 dovedește faptul că avocatul Valentin Roșca a fost împuternicit în mod legal să atace hotărârea judecătorească și să reprezinte interesele „Rotaru - Inter” S.R.L., care este subiectul abilitat cu dreptul de a declara prezentul recurs (f. d. 46 A) în acord cu dispozițiile articolului 430 din Codul de procedură civilă. În același timp, materialele cauzei confirmă că cererea nu a fost examinată anterior.

În conformitate cu articolul 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul respectiv este de decădere și nu poate fi restabilit. Această limită temporală este esențială pentru a asigura buna administrare a justiției și, în special, principiul securității juridice (a se vedea Marc Brauer, *ibidem*, parag. 35; Tence vs Slovenia, 31 mai 2016, parag. 31).

La 6 iulie 2018, Curtea de Apel Chișinău a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 31 mai 2018 (f. d. 188).

Completul de judecată reține că recursul a fost înregistrat la grefa Curții Supreme de Justiție la 17 august 2018. De altfel, recurentul a invocat că a primit copia deciziei instanței de apel la 30 iulie 2018, dar nu a reușit să probeze alegația dată. Însă, diferența relativ de mică de zile între transmiterea și pretinsa recepționare a actului judecătoresc, nu ridică dubii cu privire la veridicitatea informației furnizate de acesta.

Drept consecință, instanța de recurs constată că cererea dedusă judecății a fost declarată în termenul prevăzut mai sus.

În continuare, completul de judecată a audiat raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate întrunesc criteriile formale din articolul 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă dictează regula principală, potrivit căreia, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

La acest capitol, alin. (2) și (3) din articolul 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat. Iar, alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Mai mult, modul de prezentare și formulare a chestiunilor de drept a fost explicat în punctele 22 – 27 din Hotărârea explicativă nr. 5 din 11 noiembrie 2013 a Plenului Curții Supreme de Justiție (a se vedea similar *Trevisanato vs Italia*; 16 decembrie 2016, parag. 22 – 23, 36).

În mod corespunzător, instanța de recurs notează că reglementările referitoare la rigorile impuse de articolul 432 alin. (1) - (4) din Codul de procedură civilă sunt redactate suficient de clar și îndeplinesc criteriul de previzibilitate. Mai mult, scopul acestui articol este, atât de a proteja interesul recurentului de a obține, după caz, casarea sau modificarea deciziei atacate, cât și de a păstra rolul Curții Supreme de Justiție de a se ocupa numai de probleme de o importanță semnificativă specificat în articolul 1 alin. (2) din Legea nr. 789-XIII din 26 martie 1996 (a se vedea *Zubac*, ibidem, parag. 83, 105 - 106).

În consecință, limitările impuse de articolul 432 alin. (2) – (4) din Codul de procedură civilă urmăresc un scop legitim, respectând în același timp cerințele securității juridice și buneii administrări a justiției (a se vedea *Beniamin Nersesyan vs Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Sturm vs Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36; *Zubac*, ibidem, parag. 98). Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea *Ronald Vermeulen vs Belgia*, 17 iulie 2018, parag. 44).

Astfel, instanța de judecată conchide că judecarea recursului, exercitat conform rigorilor impuse de articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai pentru problemele de drept material și procedural. Curtea Supremă de Justiție verifică doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În acest caz, instanța de recurs nu cercetează cum a fost reflectată realitatea obiectivă a faptelor determinate de instanțele ierarhic inferioare, cu excepția situației în care constatările pot fi considerate arbitrare sau vădit nerezonabile.

În speță, completul de judecată nu a identificat niciun indiciu care, la prima vedere, ar putea ridica probleme de drept prin prisma articolului 432 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Instanța de judecată observă că recurentul „Rotaru - Inter” S.R.L. a criticat decizia din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău în baza articolului 432 din Codul de procedură civilă, fără a specifica expres unul din temeiurile prevăzute la alineatele (2), (3), (4) din articolul citat. Totuși, în virtutea principiului *jura novit curia*, instanța

de recurs are competența de a decide asupra caracterului juridic al argumentelor inserate în cererea de recurs, prin examinarea lor, în lumina temeiurilor articolului 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

În primul rând, completul de judecată consideră că recurentul, asistat de avocat, a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie pe fond. De altfel, acesta a avut posibilitatea de a-și prezenta elementele de probă și de a-și apăra în mod liber cauza, fiind audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea A. Menarini Diagnostics S.R.L. vs Italia, 27 septembrie 2011, parag. 59; Akaki Tchaghiashvili, 2 septembrie 2014, parag. 34, Samardžić, ibidem, parag. 31, Gohe și alții vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 41 - 43).

În al doilea rând, instanța de judecată notează că, pentru a motiva respingerea apelului avansat de „Rotaru - Inter” S.R.L., Curtea de Apel Chișinău s-a călăuzit de articolele 1 alin. (23), 173, 178 alin. (1) lit. a), c), d), 179 alin. (1), (2), (3) și (4) din Codul vamal; punctele 4, 14 din Regulamentul privind modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor introduse pe teritoriul Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 600 din 14 mai 2002 și articolele 2 alin. (1), 8 alin. (1) – (3), 10 alin. (2), 17 alin. (1), 23 alin. (2) din Legea nr. 1380 din 20 noiembrie 1997 cu privire la tariful vamal. Totodată, s-a aplicat Acordul de la Marrakech privind constituirea Organizației Mondiale de Comerț.

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu procedura în ansamblu, reiese în mod cert că recurentul nu a contestat textele de lege sus - menționate, dar a reluat observațiile formulate în faza procesual anterioară și asupra cărora prima instanță și instanța de apel s-a pronunțat în mod detaliat. De altfel, instanțele de judecată au dat o apreciere juridică înscrisurilor din dosar. În special, prima instanța a statuat că pârâtul a demonstrat prin datele din Sistemul Informațional „ASYCUDA” că pentru aceeași categorie de marfă, importată aproximativ în aceeași perioadă de timp și din aceeași țară de origine, alți agenți economici au declarat sume mult mai mari (f. d. 114 – 119). Mai mult, instanța de judecată a precizat că, atât contractul din 1 februarie 2016, cât și contractul din 1 august 2015, nu conține informații suficiente pentru confirmarea prețului tranzacției (f. d. 92 – 94, 106 – 109).

În acest caz, completul de judecată observă că, la pronunțarea deciziei din 31 mai 2018, instanța de apel a validat integral considerentele din hotărârea din 30 ianuarie 2018 a Judecătoriai Chișinău, sediul Central. Astfel, conform jurisprudenței Ct.E.D.O., prin respingerea unui apel, instanța de apel poate, în principiu, doar să susțină motivele hotărârii instanței inferioare (a se vedea Helle vs Finlanda, 19 decembrie 1997, parag. 59-60, Hirvisaari v. Finlanda, 27 septembrie 2001, parag. 30, UNCUOĞLU vs Turcia, 5 septembrie 2017, parag. 38). În acest sens, este necesar ca prima instanța să pronunțe o hotărâre motivată în detaliu și completă, pentru a putea fi considerată drept echitabilă procedura îndreptată împotriva recurentului.

Un raționament subsidiar rezidă în faptul că recurentul a fost reprezentat în fața instanței de recurs de către avocatul Valentin Roșca (f. d. 46 A), care a fost în măsură să cunoască cerințele articolului 432 alin. (2) – (4) din Codul de procedură civilă, iar, după caz, să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea, *mutatis mutandis*,

Henrioud vs Franța, 5 noiembrie 2015, parag. 61, Trevisanato, ibidem, parag. 45, Sturm, citată mai sus, parag. 40).

Pe baza celor prezentate, completul de judecată constată că observațiile formulate de „Rotaru - Inter” S.R.L. nu dezvăluie nicio aparență a încălcării normelor de drept material sau procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Prin urmare, raționamentele inserate în recurs nu pot fi calificate ca esențiale și nu ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. În mod corespunzător, punctele de vedere al recurentului nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la articolul 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde condiției de a fi efectiv (a se vedea, inter alia, Petrovic vs Luxemburg, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, Sturm, ibidem, parag. 32).

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată cu obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției, după caz, s-a accentuat rolul instanței supreme de a interpreta uniform legea și de a soluționa litigiile apărute în cadrul aplicării legilor, în raport cu obiecțiile formulate în recurs. Deci, în opinia instanței, normele de drept nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurentului de acces la un tribunal.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din C.E.D.O., instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză și de trăsăturile speciale ale procedurii în ordine de recurs (a se vedea, inter alia, Latourniere vs Franța, 10 decembrie 2002, parag. 2; Hansen vs Norvegia, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). În concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, *mutatis mutandis*, Kukkonen vs Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Papaioannou vs Grecia, 2 iunie 2016, parag. 45; Baydar vs Olanda, 24 aprilie 2018, parag. 46; Guelfucci vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce esența și temeiurile din recursul dedus judecății, inclusiv și argumentele din el, nu sunt în stare să afecteze legalitatea deciziei atacate sau a procedurii în ansamblu.

Având în vedere circumstanțele care preced, completul de judecată decide în mod unanim că recursul declarat de „Rotaru - Inter” S.R.L. nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu articolul 270, articolul 433 lit. a) și articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Rotaru - Inter”, reprezentată de avocatul Valentin Roșca.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Galina Stratulat

Nicolae Craiu